

Til evig tid, Herre, står ditt ord fast

Årsmelding frå Landsstyret for arbeidsåret 2004/2005

Det siste året har på mange vis vore uroleg for vår verd. Jordskjelv, tsunami, krig, epidemiar, terror, forfølging – «føderiene» aukar på. Då Jesus talte med sine om det som skulle skje i denne siste tid, sa han at dei ikkje skulle la seg skremma. «Når dette tek til å henda, då rett dykk opp og lyft hovudet! For det lir mot utløyisinga dykkar» (Luk 21:28). Forløyisinga er nær! Snart gryr ævemorgonen for Guds folk, og då skal den truande vere berga for evig!

Alt i denne verda skal forgå, men Ordet står fast til evig tid! Guds folk skal få setje si lit til han som seier: «Eg vil vaka over ordet mitt, så eg set det i verk» (Jer 1:12). Herren vil stå ved sitt ord og sine lovnader til minste detalj, og snart kjem han som kome skal i himmelens skyer! Når det skjer, skal kvar tunge sanne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære (Fil 2:11). Då vil han, som døydd i fornedring, kome igjen som sigerherre og domar med utløyising og berging for sitt folk.

Der Guds ord i sanning blir forkynt, der vil alltid Ordet gjere si gjer-

ning. «Liksom regnet og snøen fell ned frå himmelen og ikkje fer opp att dit, men vatnar jorda og får henne til å bera og gro, så ho gjev såkorn til såmannen og brød til den som et, slik skal ordet mitt vera, det som går ut frå munnen min. Det skal ikkje venda tomt attende til meg, men det skal gjera det eg vil, og ha framgang med alt som eg sender det til» (Jes 55:10-11). Difor vil me i Lekmannsmisjonen med stort frimod så ut Ordet frå Guds munn, for det er like spirekraftig som i fordoms tid og det skapar liv av døde.

Sist årsmøte vart avvikla på Lundheim Folkehøgskole på Moi. Sidan dette årsmøtet har styret hatt 4 styremøter og 42 saker er behandla. Det blei attval på Karl B. Bø og John Flaten, og i tillegg kom Ingar Gangås inn i styret. Magne Ekanger blei vald til 1. varamann. Frå før sat Håvar Fjære og Dag Rune Lid i styret. Styret konstituerte seg med Dag Rune Lid som formann og Karl B. Bø som nestformann.

Etter årsmøtet trekte Håvar Fjære seg frå Landsstyret, og seinare på hausten blei Evangelisk Luthersk Mi-

Bladet Lov og Evangelium

Utgis av Norsk Luthersk Leksamsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug, tlf. 51 42 08 93.
E-post: magekang@online.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufleten 30,
5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås.
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50. Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70. Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

sjonslag (ELM) etablert. Frå årsskiftet sa INEL-Perú opp samarbeidsavtalen med NLL. Landsstyret orienterte om det som skjedde i oktober- og januarnummeret av bladet. Desse orienteringane er lagt ved årsmeldinga.

Dei som har forkynt Guds ord for oss dette året, har vore: Sigbjørn Agnalt, Per Bergene Holm, Hans Henrik Brix, Kristian Fagerli, Lars Fossdal, Asbjørn Fossli, Gunnar Fossli, Martin Fjære, Ingar Gangås, Reidar Heian,

Redaksjonelt

I dette nummer av bladet gjengir vi referat fra årsmøtet, som ble avholdt i forbindelse med sommerskolen på Bibelskolen på Fossnes 13.–17. juli 2005. Du vil også finne utdrag fra de ulike årsmeldingene.

I de siste numre av bladet har vi tatt fram smakebiter fra noen av våre «kristne klassikere». Denne gangen gjengir vi et utdrag fra «romanbiografien» om Hans Adolph Brorson (1694–1764); «Rosen mellom torner». Ingen salmedikter har betydd så mye for norsk kristenliv som han. Hva kan grunnen være? Guds vei med denne danske biskop var underlig. Men all den smerte han fikk oppleve, drev ham bare nærmere inn til Jesus. Derfor ble lovsangen så sterk hos Brorson. Himmeltonene fra hans mange salmer lever den dag i dag, og vi skulle ønske at kommende generasjoner kunne få øynene åpnet for denne rike skatten.

Olaf Klavenæs, Reidar Linkjendal, Tore Mangelrød, Dagfinn Natland, Gunnar Nilsson, Carl Henrik Rehnström, Karl Riis, Gunnar Soppeland m.fl. Styret vil få takke alle disse.

Sentrale arrangement i regi av Lekmannsmisjonen har vore pinsestemnet på Bibelskolen på Fossnes, hovud-sommaraskulen på Lundheim Folkehøgskole på Moi, og sommaraskulen på IMI-Stølen i Sør-Trøndelag.

Jan Ove Heggdal frå Namsos vart sist haust kalla til å overta hovudansvaret for ytre misjonsarbeidet i Moldova. Me er takksame for at han sa seg villig til dette. Det er Per Bergene Holm som har hatt det meste av kontakten med Moldova fram til no, og me er også takksame for det arbeidet han har lagt ned her. Det blir lagt fram eigne årsmeldingar for ytre misjonsarbeidet i Moldova og for Bibelskolen på Fossnes.

Bladet «Lov og Evangelium» kom som vanleg ut med 10 nr. i året som

gjekk. Parallelt med dette legg me også bladet ut på Internett med stigande besøkstal på sidene våre. På vårparten var besøkstalet omlag 100 pr. dag.

Så vil me takke den enkelte av venene i dei små grupper og lag som trufast har samlast i regi av Lekmannsmisjonen! Takk for forbøn for styret, forkynnarane og for dei nasjonale medarbeidarane i Moldova! Takk for gaver til arbeidet, og takk til dykk som legg til rette møteverksemd og tek imot forkynnarane på heimstaden dykkar! Takk til alle dykk som stiller opp på stemner og møter rundt om i landet. Og ikkje minst, takk til dykk som forkynner Guds ord for oss! Men først og fremst vil me takke vår himmelske Far og Frelsar for hans omsorg og nåde mot oss på alle vis i året som har gått – med bøn om at hans rike må kome og hans vilje måtte skje mellom oss.

*For Landsstyret
Dag Rune Lid, formann*

Innholdsfortegnelse - Lov og Evangelium, august 2005

Til evig tid, Herre, står ditt ord fast. Fra Landsstyret	side 1
Referat fra årsmøtet 2005. Av Sigbjørn Agnalt	side 4
Rosen mellom torner. Utdrag fra roman om Hans Adolph Brorson	side 5
Overgitt til Herrens ord. Av Per Bergene Holm	side 10
Se på Jesus! Av Per Bergene Holm.....	side 12
Med glede skal dere dra ut. Av Jan Ove Heggdal	side 16
Fødsels-veene. Av Gunnar Nilsson	side 17
Hvor Gud meg fører, går jeg glad. Salme av Brorson	side 20

Referat fra årsmøtet 2005

Årsmøtet i Lekmannsmisjonen ble avholdt torsdag 14. juli på Bibelskolen på Fossnes i forbindelse med hovedsommerskolen.

NLL's virksomhet har tre hovedområder: Forkynnersvirksomhet her hjemme, Bibelskolen på Fossnes og støtte til kristent arbeid i Moldova. Årsmeldinger for landsstyret, bibelskolen og arbeidet i Moldova ble lagt frem for årsmøtet. Med noen få små justeringer ble disse godkjent.

Forkynnertjenesten står fortsatt sentralt i NLL, og noen av forkynnerne gav oss en hilsen og et tilbakeblikk fra året som lå bak. Det kom klart frem at en forkynner er først og fremst en som selv er avhengig av Guds ord. Han lever av det, og derfor er takknemligheten stor over selv å ha blitt mett og trøstet. Ut av dette springer også en ydmyk glede over å få dele dette med andre trengende, og få møte takknemlige tilhørere.

Det er en nød at det minker med steder som har hele møteuker. Det ble minnet om å be om at forkynnerne måtte få leve i vekkelsen, og om vekkelser for vårt folk og land. Samtidig ble det understreket at sammenhengende og systematisk bibelundervisning er viktig i vår tid.

Vi ble også minnet om at en kristen deler kår med Jesus så lenge han er i denne verden, slik som Jesus ble forfulgt alt fra han var barn - miskjent, mistrodd og forlatt endog av sine nær-

meste. Jesus ble alene, slik vil vi og kunne oppleve det. Men det er én forskjell, Jesus ble også forlatt av sin Far, det var i vårt sted, for at den som tror på ham, aldri skal bli forlatt av sin himmelske Far.

I årsmeldingen fra bibelskolen, gjennomgått av rektor Per Bergene Holm, ble alvorret ved å være Ordets forvaltere understreket. Å avstå fra ethvert forsøk på å handle klokt, listig eller diplomatisk (verdensklokt), men i enfoldig tillit til Gud å være fullstendig åpen og fri fra all beregning, er den eneste list og klokhet som evangeliets forkynner kan eie.

Vi ble minnet om å be om at undervisning og forkynnelse ved skolen må være etter denne Guds visdom. Søkningen til bibelskolen for neste skoleår er positiv, og en regner med over 10 elever til høsten.

Jan Ove Heggdal har tatt over ansvaret for NLL's arbeid i Moldova. Han la vekt på at NLL ikke har noe eget arbeide der, men vi har troende venner som vi støtter i det arbeidet de driver for å nå ut til folket med Guds ord. Det er et indre åndelige liv med Gud som er deres mål, ikke en utvendig overfladisk fromhet som det ellers er mye av. Frem til nå har støtten bestått av korte besøk av forkynnere, og av noe økonomisk bistand. Når det gjelder veien videre fremover i Moldova, er det mange spørsmål som vi ikke vet svarene på nå, og vi må be og bie. →

Rosen mellom torner (1)

Utdrag fra en roman om Hans Adolph Brorson

Heime hos Brorson var det sjelden ro, i alle fall ikke før langt på kveld. Barneflokken var vokset fort. Foruten Nikolai og Broder hadde de nå Margrethe, Hermann, Katrine og vesle Hans Adolph. Ingen av dem kunne en kalle stillferdige barn. Denne uroen tok hardt på moren som arbeidet seint og tidlig. Men Brorson tok seg ikke nær av det. Han mente det var et tegn på sykdom hvis et barn ikke larmet. Når han satt og arbeidet, hørte han det ikke uten han ble gjort oppmerksom på det.

Stundom kom Katrine inn og sa at han måtte skjenne på dem, for nå orket hun det ikke lenger. Men han kunne ikke skjenne. Han tok heller barnet opp på fanget og sang for det eller sa noen gode ord til det. Gjaldt det en av de eldste, tok han gjerne en lang tur og snakket om saken.

Nikolai var blitt en stor og vakker gutt med mørke krøller og store, forstandige øyne. Brorson var glad i gutten, og han likte ikke når Katrine sa at han var underlig og altfor gammel-

klok. Det var vel en god ting at gutten var klok.

En varm vårdag gikk far og sønn en tur i skogen. Plutselig spurte Nikolai:

«Hvordan kan man vite noe om Gud?»

Brorson var vant med at gutten kom med mange underlige spørsmål, så han ble ikke overrasket.

«Hva mener du, gutten min?»

«Det er jo ingen som har sett Gud, hvordan kan vi da vite hvordan han er?»

«Jo,» sa Brorson og trykket hånden hans godt i sin, «det er en som har sett Gud.»

«Å ja, Jesus.»

«Han er Guds sønn som var hos Gud fra evighet, og så ble han menneske. Han har fortalt oss hvordan Gud er, derfor kan vi vite litt om Gud.»

Nikolai var visst tilfreds med det svaret, for han spurte ikke mer. Om en stund sa han:

«Bare vi kunne få se Gud og ikke bare høre om ham.» →

Regnskap for NLL ble lagt fram, og viste en gavnedgang på ca. 100.000, som var forventet ut fra det som har skjedd det siste året. Det ble også lagt fram regnskap for bibelskolen og orientert om hva som er gitt i støtte til Moldova. Alle regnskapene ble godkjent.

Ved valg til landsstyret ble det gjenvalg på Dag Rune Lid, ny i styret ble Reidar Heian, mens Magne Ekanger ble 1. varamann. Dag Rune Lid fortsatte som formann med Karl B. Bø som nestformann.

Ref.: Sigbjørn Agnalt

«Det ville vi ikke tåle. Du vet hvordan det er når vi ser på solen, da blir vi blendet, og det kan vi bli blinde av.»

Dette tenkte han mye på. Men så gikk de forbi en liten dam. Nikolai pekte på den.

«Der kan vi godt se solen når den speiler seg i vannet.»

«Det er rett,» sa Brorson ivrig, «vi kan og se gjenskinnet av solen i mark og trær. Slik kan vi og se gjenskinnet av Gud, - om ikke Gud selv, - i mark og trær og vann, ja, i alt det Gud har skapt. Det vitner alt sammen om hans makt og herlighet.»

«Hvordan det?» spurte Nikolai og så opp på faren.

«Ser du den planten der nede?»

«Ja, det er jo bare en nesle.»

«Du sier det så foraktelig. Men en slik nesle er et kunstverk, som ingen i hele verden kan lage maken til. Ta bare et lite nesleblad, om du kalte alle verdens konger og keisere sammen, kunne ingen av dem lage et slikt blad. Men det kan Gud. Alt har Gud skapt. Alt det vi ser omkring oss, har Gud skapt. Det er underverk.»

«Det har jeg aldri tenkt på,» sa Nikolai i stor undring.

«Tenk så på de utallige blomstene som vokser her. Fargene er så vakre og reine at ingen kunstner kan få det til slik. Plukk en bukett og se hvor like de er, og likevel er de ikke helt like noen av dem. Det er Gud som har dannet dem. Det vil han gjøre på nytt hver vår. Kan vi ikke se hvor stor Gud er?»

Nikolai bare nikket.

«Og så har vi fuglene! Hør hvor de kvitrer og synger. Det er Gud som har dannet dem og gir dem evne til å kvitre så vakkert.»

«Og så har vi fiskene,» utbrøt gutten.

«Ja,» svarte faren, «de må vi ikke glemme. Havet er fullt av Guds skapninger.»

«Og så alle stjernene!» nesten ropte gutten som var blitt ivrig.

«Stjernene ja, de forteller om den veldige Gud. De lovpriser Guds makt uten ord.»

«Men du far, kunne du ikke dikte om dette? Er det ikke lettere å si det på vers?»

«Det er visst noe i det,» sa Brorson og undret seg over at gutten forsto alt.

På heimveien ble det ikke sagt mange ord. Hver var opptatt med tankene sine. Men hos Brorson var det begynt å forme seg en salme, som skulle være en lovprising til Gud. Han ville oppfordre alle ting som Gud har skapt til å love og takke Gud.

Det var en lykkelig tid for Brorson. Kunne dette vare? Han hadde det så godt på alle vis. Han hadde god heim og god og trofast hustru. Barneflokken var glad og fornøyd. Selv fikk han være i en gjerning som kunne fylle ham helt. Den bar gode frukter til Guds ære. Dertil hadde han fått en særlig nådegave, som han gledde seg over å bruke.

Hadde han lov til å ta så mange timer til å skrive? Han hadde jo lønn for å være prest, ikke for å skrive salmer.

Disse tankene var lite til nytte. For han måtte skrive. Han gjorde sin gjer-ning som før. Men alltid var det noe som arbeidet inni ham. Det formet seg på vers. I kveldstunder eller nattetimer skrev han det ned. Ordene meldte seg selv, og rytmen hadde han i blodet. Rimene stilte seg og til disposisjon.

Lykkelig var han i denne tiden, men så hendte noe som nær hadde knust ham helt.

Nikolai var 10 år nå. En vakker, velvoksen gutt var han og meget klok. Faren var stolt av ham. I den seinere tid hadde han klaget over hodepine. Han hadde noen underlige trekninger i ansiktet, og der kom stundom angst i øynene. Katrine var urolig for dette. Men Brorson mente at det hadde med framslengsalderen å gjøre. Der var jo sterke sjelelige og legemlige forandringer i den tiden.

Men så kom den uhyggelige natten, som de seinere helst ville glemme. Det begynte med et skingrende skrik, og skriket ble til et hyl så grusomt og umenneskelig at det fikk blodet til å størkne i årene på dem. De famlet seg fram og fikk tent lyset. Å, for et syn! Gutten sto oppreist i sengen og fektet med armene, og skummet sto om munnen på ham. Foreldrene ble først som lammet, men så var de handlekraftige og rolige. De la gutten ned og holdt ham til kreftene minket og han lå rolig.

Hele huset var i opprør. Forskremte barneøyne stirret fra sengene, og tjenestejenten fikk ordre om å samle dem i stuen og så løpe etter lege. Det var ikke lenge før han kom. Han hadde

ikke gitt seg tid til å ta parykken på en gang. Han puffet foreldrene til side og undersøkte gutten lenge og grundig. Barnet var ganske rolig, men øynene rullet rundt hele tiden.

Legen reiste seg langsomt og ristet på hodet. Katrine så på ham hele tiden og vred hendene sine.

«Han vil da komme seg, ikke sant kjære doktor? Han blir da frisk igjen – gjør han ikke?»

«Gud rår, fru Brorson, og ikke vi, – men for mennesker ser det ut –.»

Katrine forsto ingen ting, ville ikke forstå, men for Brorson var det som golvet åpnet seg og han sank. Han hørte stemmen sin si langt borte:

«Men han er da rolig nå, doktor – han har det bedre nå – og gutter i den alderen –.»

«Ja, vi får se,» sa legen, men det var ikke noe oppmuntrende i stemmen. «Jeg skal skrive ut noen beroligende dråper hvis det skulle komme flere anfall.»

Det kom mange anfall, men de var kanskje ikke så svære som de første. Det var fælt å se på, men det var nesten enda verre å se ham mellom anfallene. Da lå han ganske sløv og så på dem, men det var tydelig at han kjente dem ikke. Når de snakket til ham, stirret han bare på dem, og plutselig kunne han bryte ut i latter som bare varte et lite øyeblikk. Raserianfall kunne han og få, og da måtte begge foreldrene bruke makt for å holde ham.

Gutten var blitt sinnssyk. Det var den forferdelige sannhet de litt etter litt måtte prøve å fatte. →

Legen gikk der hver dag, men han sa ingen ting. Det så nesten ut som han ville si noe, men han kom seg ikke til. En dag kom det:

«Det er nok ingen vei utenom. Vi må nok foreta oss noe.»

«Ja,» utbrøt Katrine, «gjør alt som står i Deres makt for at gutten skal bli frisk. Om det skulle koste mange, mange penger, gjør ingen ting. Om vi skal sulte, ja, om vi må selge klær og møbler, så gjør det ingen ting, når bare gutten – –.»

«Nei, fru Brorson, her kan nok penger og menneskelig makt intet gjøre.»

«Intet gjøre – intet gjøre?» gjentok Katrine som om hun ikke riktig fikk tak i hva ordene betød. «Kan De intet gjøre? Men hvorfor sa De at De ville foreta noe?»

«Dere misforsto meg,» sa legen med bøyet hode, «det er noe annet jeg mener en må foreta. Gutten må bort.»

«Bort!» ropte Katrine. Øynene lynete og hun ble bleik som et lik. «Bort, – hva mener De med det?»

«Jeg mener, det ville være det sikreste – det beste – for alle parter – om gutten ble anbrakt –.»

«Aldri!» skrek Katrine. Den vesle blide kona var ikke til å kjenne igjen. Hun var som en rasende ulv som vernet ungen sin. «Ingen skal våge det. Nei, han skal ikke anbringes noen steder – aldri skal han ut av dette huset – her er heimen hans og her skal han være.»

«Nei,» sa Brorson og stønnet, «jeg er enig med kona mi. Gutten vår skal ikke ut – han skal ikke sperres inne i et

tukthus eller et fattighus – han skal ikke lenkes som et vilt dyr. – Kan De nekte for, herr doktor, at det er noe slikt som vil skje, hvis – –.»

Legen svarte ikke med det samme. Han så ned for seg. «Jeg tror ikke de syke merker det så meget – og det er nesten ikke annet å gjøre. – Man kan ikke utelukke den mulighet at han kan bli farlig for omgivelsene. Dere skal tenke over at dere har andre barn som det kan gå ut over.»

Brorson satte seg med hodet i hendene. Han skalv over hele kroppen. Det var ganske stille i stuen. Så reiste han seg og prøvde å snakke, men stemmen sviktet.

«Det kunne vel – det skul – skulle vel la seg gjøre å – isolere ham – her heime –.»

«Det lar seg nok gjøre. Det er flere som har gjort det på den måten. Men det er min plikt å advare dere. Er dere klar over hva slags byrde det vil bli, hva slags kors –.»

«Kors!» utbrøt Katrine. «Skulle det være et kors å ha sin egen gutt i heimen. Det korset skal vi bære med glede – ikke sant Hans Adolph?»

«Jo,» sa han stille, «måtte Gud gi oss krefter til det!»

Legen trakk på skuldrene og gikk.

Det var verre enn de hadde tenkt seg. Det ble ordnet med et lite rom på loftet. Det ble forsynt med jernstenger for vinduet og den vesle ruten i døren. Da Katrine så det, holdt hun på å bryte sammen. Men hun strammet seg opp, for det var likevel bedre enn å sende ham bort.

I den første tiden bad Brorson særlig mye. Han satt oppe til langt på natt og tryglet Gud om at han måtte drive ut de onde åndene som var i gutten. («De onde åndene» betyr ikke at gutten var besatt. Red. anm.) Han leste om Jakob og kampen hans. «Jeg slipper deg ikke før du velsigner meg.» – Han stusset litt. Det var jo ikke noe som gjaldt dette livet Jakob bad om. Han bad om at Herren måtte velsigne ham. Etter som Brorson bad, ble bønnen renset. Det ble full overgivelse til Gud om å gjøre alt slik som han ville. Gud ville ikke drive åndene ut av hjertet til Nikolai, men det var av hans eget hjerte de skulle ut. De onde åndene kjente han godt; fortvilelse, tross og vantro.

Han forsto at han skulle lære å ta alt fra Herren, selv om det var tungt. Det var tornen i kjødet som han skulle beholde. Nå hadde han bruk for å lese hos Paulus: «Og for at jeg ikke skal opphøye meg av de høye åpenbarelsen, er det gitt meg en torn i kjødet, en Sa-

tans engel, for at han skal slå meg, så jeg ikke skal opphøye meg. Om denne bad jeg Herren tre ganger at han måtte vike fra meg. Og han sa til meg: Min nåde er deg nok, for min kraft fullendes i skrøpelighet.»

Han sa ofte til seg selv: «Min nåde er deg nok – min nåde er deg nok.» – Så måtte han til å skrive salmer igjen. Lenge syntes han det var umulig. Men han merket at det gikk. Ja, det gikk lettere enn før. Når smerten drev ham inn til Gud, kom han styrket ut igjen og hadde enda rikere ting å skrive om. Det ble klart for ham at uten denne tornen i kjødet ville han ikke kunne skrive. Det kunne nok bli håndverk, men ikke lovsang.

Flere ganger for dagen var han oppe og så inn ruten til gutten. Nå var det ikke lenger noe uhygge ved det. Han var takknemlig for han hadde fått beholde ham. (Forts. i neste nr.)

*Fra «Rosen mellom torner»
av Niels Aage Barfoed
Sambåndet forlag, 1951*

Ny sekretær i Lekmannsmisjonen

Ingar Gangås (50) har sagt ja til kallet om å bli ny sekretær for Lekmannsmisjonen. Han har vært misjonær for Misjonssambandet i Boliva og Peru. Den siste perioden var han rektor ved det teologiske seminaret SE-TELA, som NLM startet opp i Arequipa, Peru. Sekretærfunksjonen har vært tillagt Landsstyret det siste halvåret.

I 1996 kom familien igjen til Norge. Legene anbefalte han ikke lenger å

oppholde seg i høyden over lengre tid. Han måtte belage seg på å arbeide her hjemme. Etter ett år, hvor han reiste for Hovedstyret i NLM, fikk han kall til å komme som lærer til Bibelskolen på Fossnes. I dag kombineres dette med reising som forkynner for Lekmannsmisjonen og redaktøransvar for bladet Lov og Evangelium. Han og familien bor nå i Mosvik i Nord-Trøndelag.

Landsstyret

Overgitt til Herrens ord

Av Per Bergene Holm

Som en innledning til årets årsmelding, vil vi sitere fra Hugo Odeberg, sakset fra en betraktning til Matt 10:16-22 i bladet Erevna, 1949:

«Jo ektere og renere kristendommen er, desto sikrere er det at den skal være forhatt. Dette er en sannhet som Jesus i følge evangeliene har inn-

skjerpet fra begynnelsen til slutten av sin virksomhet. Det framstilles som en av de store hovedfristelsene å forsøke å frambringe en annen situasjon.

Å vinne terreng gjennom ytre makt, innflytelse og anseelse er en satanisk tanke. Evangeliet må alltid være foraktet og totalt maktesløst. Det skal ikke ha annen makt enn å frelse og omskape den som tar i mot det. Og evangeliets makt til å frelse og omskape skal ligge i dets fullstendige mangel av ytre maktressurser.

Jesu disipler skulle med hensyn til egne evner til å drive evangeliet igjen-
nom i fiendtlige omgivelser, være like vergeløse og maktesløse som får blant ulver. Det finnes ingen mulighet til gjennom menneskelig klokhet og beregning å endre dette forholdet, så lenge man ikke skal svikte Kristus og hans oppdrag. Ingen list og klokhet

Bibelskolen på Fossnes.

kan hjelpe den som skal forkynne evangeliet til å hevde seg.

Når derfor Jesus sier: 'Vær da kloke som slanger og enfoldige som duer', så er dette lik et av Jesu vanlige, slående paradokser. Det kan sammenlignes med ordet om at den som vil være størst, skal være minst, noe som opphever muligheten for å søke å være størst. Man kan kanskje gjengi Jesu ord slik: Vær kloke som slanger på den måten at dere er enfoldige som duer, det vil si gjennom fullstendig å avstå fra ethvert forsøk på å handle klokt, listig eller diplomatisk. Den fullstendig åpne, og fra all beregning frie, enfoldigheten er den eneste list og klokhet som evangeliets forkynnere kan eie, om han er tro mot det oppdrag han har fått av Kristus.»

Vi må være i bønn til Gud om at vår undervisning og forkynnelse kunne gå

fram etter disse linjene. Vi står alle stadig i fare for å holde kjød for vår arm og stole på oss selv, vårt arbeid og vår linje osv, og ikke være hjelpeløst overgitt til Herrens ord. Vårt kall og vår oppgave er å holde Guds ord fram så enkelt og klart som vi får nåde til, og så er saken ikke lenger vår, men Guds. Det er i selve Ordet kraften ligger. Det er Guds Ånd som alene skal overbevise hjertene. I dette ligger det både en alvorlig påminnelse og en herlig frihet. Vårt ansvar ligger i å være tro i såarbeidet og ikke blande ugress inn i såkornet, men plante og vanne det rene Gudsordet som er overgitt oss. Og så er det Gud alene som har ansvar for veksten.

Skole- og internatdriften:

Etter flere år med stigende elevtall, startet vi opp høsten 2004 med kun to elever på heltid. I tillegg var det fire husmødre som fulgte undervisningen en til to dager pr. uke. Vi vil berømme de to, som mange ganger var de eneste elevene i klasserommet, for deres trofasthet og utholdenhet.

Etter jul begynte fem nye elever, slik at vi nesten kom opp på det samme nivået som vi har vært de siste årene. I tråd med det som har blitt regelen de siste årene, så har vi også i år hatt flere elever fra Sverige. Vi er meget glade for den kontakten det har gitt oss.

Vi opplevde et meget godt bibelkurs i november, det samme gjelder bibelhelgen i februar. Og vi opplevde at begge samlingene var godt besøkt. Begge samlingene var til stor oppmuntring for oss ved skolen.

Personalet

Sara Lingmalm fra Sverige overtok som 1.husmor fra sommeren, etter at Greta Skjelbred Øgreid ønsket å slippe hovedansvaret og Elisabeth Stålerød også fant å måtte si fra seg videre engasjement. Vi vil ønske Sara velkommen i medarbeiderflokken og håper hun vil trives med oppgavene, og samtidig uttrykke en takk for den tid Elisabeth arbeidet hos oss. Greta har fortsatt i en mindre stilling som 2.husmor, og det er vi takknemlige for.

Olaf Klavenæs fant det riktig å ta en pause fra lærergjeringen dette året. For øvrig har det ikke vært noen endringer i personalflokken.

Økonomi

Regnskapet for 2004 viser et driftsunderskudd på kr. 680.131,- etter avskrivninger. Før avskrivninger er resultatet kr. 257.356,- i underskudd, noe vi må si oss fornøyd med, da det er omtrent som budsjettert. En skal da ta i betraktning at vi ikke mottok budsjettert statsstøtte for høsthalvåret. Dette ble imidlertid så godt som fullstendig kompensert gjennom økt ekstern utleie.

Styrets sammensetning

Styret består av Per Brattgjerd (formann), Jan Endre Aasmundtveit (nestformann) og Magne Ekanger (sekretær), og Asbjørn Fossli og Reidar Heian som styremedlemmer. Sigbjørn Agnalt er ny 1.varamann fra 2005.

Utdrag fra årsmelding for Bibelskolen på Fosnes skoleåret 2004/2005

Se på Jesus!

Av Per Bergene Holm

Heb 12:1-2.

Det er mange ærlige og kjempende kristne som opplever at de stadig lider nederlag i kampen mot synden. De ber om seier og tar seg sammen, men gjør igjen og igjen den erfaring at synden vinner seier over dem. De frykter at hele deres kristendom derfor bare er hykleri. Det er en farlig stilling å være i. En står i fare for å gi opp kampen i mot synden og kjødet og gi seg synden i vold eller slå seg til ro i sin stilling og unnskyldte sin synd og ufarliggjøre den med en eller annen overfladisk trøst til Guds nåde. Da har en også begynt på en vei som sakte, men sikkert kan føre en over i likegyldighet og kjødelig sikkerhet, hvor en blir avstumpet i sitt hjerteliv, uten riktig glede i evangeliet og uten riktig sorg over synden. Kampen og striden opphører og alt er på det jevne. Da har døden inntrådt, selv om aktiviteten fortsatt er på topp, selv om en i det ytre fortsatt har sin gang i den kristne forsamling.

Men det er en annen vei som Skriften anviser. Den har et ord til den som kjemper og lider nederlag i kampen mot synden. Det er ikke dom og anklage, men det er løfter. Jesus vil ikke knuse det knekkede rør og ikke slukke den rykende veke. Han vil frelse.

I Heb 12 minnes vi den sky av vitner som kapitlet foran har talt om. Det handler om dem i den gamle pakt som seiret. De seiret, enda de aldri opplev-

de å få se det virkeliggjort som de trodde på. Skulle da ikke vi seire, vi som har fått se frelsen virkeliggjort i Jesus.

«Så la oss derfor, da vi har en så stor sky av vitner omkring oss, legge av alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og løpe med tålmodighet i den kamp vi har foran oss, med blikket festet på Jesus, han som er troens opphavsmann og fullender.»

Er det ikke nettopp det som tynger oss og knuger oss ned som vi så gjerne skulle være fri? Er det ikke nettopp synden som henger så fast ved oss, vi ville legge av oss? Er det ikke der vi sitter fast og sliter i det daglige? Men hvordan går det til? Vitnene i den gamle pakt seiret alle ved tro. Og vi blir bedt om å feste vårt blikk på Jesus, han som er troens opphavsmann og fullender.

Hva er det å se på Jesus? Det er ikke bare å tenke på korset og Jesus som henger der, og male et krusifiks for vårt indre øye. Nei, men det er å se på Jesus i Guds ord, akte på hva Guds ord sier om ham, hvem han er og hva han har gjort til vår frelse.

Jesus er troens opphavsmann. Du får ikke tro på Jesus noe annet sted enn nettopp hos Jesus. Men omgås du Jesus i Ordet, akter du på hva Ordet vitner om ham, vil Jesus inngi tillit til seg selv gjennom sitt ord. Ditt hjerte vil bli rettet på ham, hva han har gjort til din frelse, og du vil finne hvile i det.

Hvordan skal du bli fri alt som tynger deg, hvordan skal du bli løst fra synden som henger så fast ved deg? Jo, det skjer ved at du har ditt blikk festet på Jesus, sier Ordet her. «Med blikket festet på Jesus», betyr egentlig «ved å ha blikket festet på Jesus». Det er midlet, det er veien.

Men hva ser jeg når jeg ser på Jesus i ordet, hva ser jeg der som løser meg fra synden og byrdene som tynger meg ned? Vi kan lese i Rom 6:6-11.

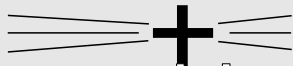
«Vårt gamle menneske ble korsfestet med ham.» La oss stanse der først. Det gamle menneske, kjødet, det er ikke dødt i deg. Det er det du gjør erfaring med når du faller i synd og kjenner på ulyst til Guds ord og bønner og alt som har med Gud å gjøre. Kjødet «er ikke Guds lov lydig, kan heller ikke være det» (Rom 8:7). Selv om du har tatt din tilflukt til Jesus og har kommet til tro på ham, har ikke din natur forandret seg, den er og blir den samme. Du har fått en ny natur, men den gamle er og blir som den alltid har vært.

Og grunnen til at vi så lite lykkes i kampen mot synden, er nettopp at vi forsøker å helliggjøre den gamle adam. Vi tror at det er helliggjørelse. Vi vil legge synden av ved å gjøre den gamle adam syndfri. Det må jeg bare erkjenne at jeg stadig forsøker og stadig mislykkes med. For en ting er å vite det vi her taler om teoretisk, noe ganske annet er det å gjøre seg bruk av det i livet. Denne kampen mot synden må kjempes med tålmodighet, for her mislykkes vi så ofte, nettopp fordi vi

kjemper på kjødelig vis. Vi gjør oss ikke bruk av det våpen Gud har gitt oss i kampen mot synden.

Den gamle adam som ikke er Guds lov lydig og heller ikke kan være det, er denne din natur du gjør erfaring med når du fristes til synd og faller i synd, når du kjenner at du ikke vil gjøre Guds vilje og hater alt som hører Gud til. Vi tenker lett når vi kjenner på lysten til det onde og når vi har gitt etter for den, at hele vår kristendom bare er hykleri og falskhet, og vi tviler på at vi kan være kristne i det hele tatt. Det er ikke alvor med oss, det er ikke hjertets sak i sannhet.

Da gjelder det å legge seg på hjertet det Guds ord sier om vår natur. Den er ugudelig, den kan heller ikke være noe annet og kommer aldri til å være det. Og jo mer jeg forsøker å gjøre den hellig og god, jo mer kommer jeg til å

www.nll.no	
Norsk Luthersk Lekmannsmisjon	
BIBELHELG	
30. sept. - 2. okt. 2005	
Solgry Ungdoms- og Misjonssenter, Sveio	
Talarar: Sigbjørn Agnalt Hans Henrik Brix Martin Fjære m. fl.	
Informasjon - tlf. 51 41 87 46 / 90 54 98 25 Internett - www.nll.no	
Du er hjarteleg velkomen til samling om Ordet!	

ligge under for den. Vår gamle natur vinner herredømme i oss ved at vi søker å helliggjøre den, da får den makt og innflytelse over oss.

Men dette gamle menneske, «denne dårlige ferd som vi har arvet fra fedrene», ble korsfestet med Kristus. Korsfestet, drept, tilintetgjort! Ikke i deg, vel å merke, men for Gud. Gud regner ikke mer med din gamle natur, med din synd, for han regner den korsfestet med Jesus, drept, dømt og tilintetgjort i Jesu død. Vi døde med Kristus.

Du døde med Kristus. Din gamle natur fikk sin dom på Golgata kors, fikk sin død i en stedfortreder. Slik skal du se på Jesus. Hans død er din død. Du er død. Gud regner ikke lenger med deg. Du regnes ikke lenger i himmelen, for du er død med Kristus. De kjenner ikke deg lenger i himmelen etter kjødet, det spørres ikke etter deg lenger, for du er død med Kristus.

Hva da med synden og kjødet? Det regnes ikke lenger, det er tatt bort, det er dødt og gravlagt med Kristus!

«Men døde vi med Kristus, da tror vi at vi også skal leve med ham.» Ser Gud deg død i Kristus, ser han deg også levende for seg i Kristus. Hvor ser Gud deg? Han ser deg i Kristus! Der ser han deg, og ikke noe annet sted.

Hvor er det jeg ser? Jo, jeg ser i meg selv, og hva finner jeg der? Der finner jeg det gamle menneske, der finner jeg synd og urenhet. Men Gud ser meg i Jesus. Der er mitt gamle menneske dødt, utslettet, og der ser

han meg i Kristus, hellig og ren. Slik ser Gud.

«Slik skal også dere regne dere som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus.» Du skal få regne slik Gud regner. Ja, sier du, men synden er jo ikke død i meg. Jeg kan ikke bare regne den som død. Nei, det er ikke synden du skal regne som død, men du skal regne deg som død for synden. Du kjenner på lysten til det onde, du kjenner fristelser til det onde, du kjenner på ulyst til alt som har med Gud å gjøre. Det skal du få regne deg død i forhold til, som om det ikke angår deg, som noe du er løst i fra. Kjødet og synden er der, like heslig og ugudelig som det alltid er. Men i ditt forhold til Gud skal du bare regne med det Guds ord sier om din gamle natur, og det sier at den er korsfestet, dømt og tilintetgjort. Du er løskjøpt i fra synden.

Det er noe den gamle adam ikke kan tåle, det er ikke å bli regnet med, det er å bli oversett, aktet som uten betydning i forholdet til Gud. Han kan tåle å bli bortforklart, unnskyldt og forsvart. Da får han jo leve og gis rett til å ha innflytelse. Det er ikke det vi mener med ikke å regne med den gamle adam. Han skal ikke bortforklares eller unnskyldes eller forsvares. Nei, han skal regnes som død, forbannet og dømt, uten rettigheter og krav på noe som helst. Han skal ikke gjøres stas på, gjemmes bort eller unnskyldes, som en gjest vi ikke helt vil være ved at vi har, men som vi likevel gir opphold og mat til. Han skal heller ikke pyntes opp slik at vi kan vedkjenne oss ham, slik vi

ofte forsøker når vi vil pynte på våre synder for andre.

Nei, vi skal bekjenne den gamle adam med det navn han har, men så skal vi samtidig plassere ham der han hører hjemme, på korset sammen med Jesus, under forbannelsen, dømt og korsfestet, tilintetgjort – uten makt til å fordømme deg!

Om du har falt og lidd nederlag: Ta din tilflukt til hva Ordet sier om Jesu død. Da får du legge av det som tynger deg, for der får du se at Jesus har tatt din byrde og slettet den ut. Synden som henger så fast ved deg og plager deg, nettopp fordi du mener at du må bli løst fra den for å høre Jesus til, den får du se at du er død i fra. «For den som er død, er rettferdiggjort i fra synden.» Du er løskjøpt fra den dårlige ferd som ble arvet fra fedrene, dvs den gamle natur som du bærer på og alt den fører med seg og alt hva den har virket i ditt liv. Du er fri i fra den, død i fra den, rettferdiggjort i fra synden.

Du skal ikke rettferdiggjøre deg fra synden i livet ditt. Du er rettferdiggjort fra synden i Jesu død, for du er korsfestet med ham.

Dette skal du væpne deg med, dette skal du se på, grunne på og holde fram for deg. «Med tålmodighet» leste vi i

Hebreerbrevet. Ja, for dette er ikke noe du gjør en gang for alle. Nei, dette må du stadig holde fram for deg, stadig se på, stadig bli minnet om. Det er en kamp, troens gode strid.

Se på Jesus! La ikke det bare bli en floskel, et munnsvær, men gi akt på hva Guds ord sier om Jesus og hva du eier i ham, grunn på det, takk for det, samtal om det, fortell andre om det, syng om det. For å si det på en annen måte: Gjør deg bruk av frelsen i Jesus. Det er ingen teori, ingen lære, men det er kraft.

Derfor er det også ganske umulig å tro på Jesus og høre ham til, uten at det løser en fra synden. For synden har nettopp sin kraft gjennom loven og dens dom i samvittigheten. I Ordet får du se at du er frelst i fra lovens dom ved Jesu død, at du er rettferdiggjort i fra synden og hellig og ren for Gud, der får du se at du er fri i fra loven. Da mister også synden sin makt.

«Synden skal ikke få herske, for du er ikke lenger under loven, men under nåden.» Det er ikke et bud, men det er en realitet som forkynnes deg, et løfte som virkelig gjøres på hver den som tror på Jesus og gjør seg bruk av frelsen i ham.

Med blikket festet på Jesus. «Det du ser på, det blir du lik. Ser du på noe stygt, så blir du stygg. Ser du på noe urent, så blir du uren. Ser du på noe hellig og godt, så blir du hellig og god. Ser du på Jesus, så blir du ham lik» (Øivind Andersen).

www.josafat.no

L&E

Med glede skal dere dra ut

Av Jan Ove Heggdal

Et nytt misjonsår er omme, og tiden for Jesu gjenkomst er nærmere. Tegnene i Guds Ord viser oss at vi er i slutfasen på dette jorderiket, og at Jesus skal hente sine. Det er derfor en nød for oss at alle må få høre Livets Ord mens det ennå er nådetid. Det er denne «forlikelsens tjeneste» vi får stå i gjennom arbeidet i Moldova.

I dette arbeidet får vi som misjonsfolk være med gjennom bønn, offer, og i praktiske oppgaver. Indre- og ytre misjonsarbeidet henger sammen. Og vi er avhengige av at Gud bøyer våre hjerter, og at han åpenbarer seg, så Jesus blir vårt liv. Vi trenger vekelse i våre liv, både hjemme og ute.

Gjennom dette siste året har vi opplevd endringer i ytre misjonsarbeidet ved at vi i NLL mistet arbeidet i Peru, noe som er smertelig for mange av oss.

I Moldova ønsker fortsatt den evangeliske lutherske kirken (ELCRM) samarbeid med NLL. Det er Vladimir Mozer som leder kirken og som er vår hovedkontakt i Moldova. Vladimir ønsker en pietistisk linje i arbeidet, og uttrykker takknemlighet for det NLL gjør i Moldova.

Han vil gjerne ha forkynnerhjelp, lærere og støtte ved et hjelpe/utdanningssenter (Luthersenter), råd i kirketenkning og teologiske spørsmål. I tillegg bidrar NLL med økonomisk støtte til arbeidet.

Vi må be om at Herrens Ord må ha fremgang, og få rom i hjertene til gjenfødelse og nytt liv.

Det har vært stort å få være med på møtene der en opplever at enkelte sitter og sluker hvert ord som sies, og at det stilles spørsmål med stor frimodighet etter talene. Vi er vitner til at Gud arbeider i Moldova: «Ingen kan komme til meg uten at Faderen som har sendt meg, drar ham. Og jeg skal oppreise ham på den siste dag» (Joh 6: 44).

ELCRM har dette året hatt forsamlinger på fem forskjellige steder (Chisinau, Bender, Tiraspol, Ribnitsa, og Kamenka). I Ribnitsa har det vært vanskelig å samle folk det siste året.

Natalia og Vladimir (ELCRM) har fått forespørsel om å komme til et annet sted (Kamenkova), men har foreløpig ikke hatt mulighet til dette av kapasitetshensyn.

Gjennom året har NLL støttet arbeidet i Moldova med kr. 181.600. Derav kr. 131.600 til kjøp og renovering av lokale til Luthersenteret.

Så vil vi takke for det den enkelte av dere i misjonen har lagt ned i forbønn, og offer på andre måter for arbeidet i Moldova. Det er Guds Ord vi skal få bringe ut, det Ord som frelste oss. Da er det ikke vårt, men Herrens budskap vi bringer ut.

Utdrag fra årsmelding om misjonsarbeidet i Moldova 2004/2005

Fødsels-veene

Av Gunnar Nilsson

Katastrofene er tegn i tiden

Vi har i det siste opplevd katastrofer på nært og fjernt hold; jordskjelv, flodbølger og storm.

Hvordan skal vi se på katastrofene? Ja, det første vi skal si, er at de ikke skjer på slump. Det fins ingen tilfeldigheter. Men vi må være bevisste på hvilken tid vi lever i. Vi må tenke på at vi lever i den siste tid. Tegnene tyder på det. Avslutningen nærmer seg, og da skal fødsels-veene gå over jorden. Den siste tid er også på en særlig måte dommens tid.

Bibelen taler på mange steder om katastrofer, jordskjelv, sverd, villdyr og storm. «Fra Herren, hærskaenes Gud, skal det komme en hjemsøkelse med larm og brak og veldige drønn, med virvelvind og storm og fortærende ildslue» (Jes 29:6). Vi kan lese i Åpenbaringsboken om slike omveltninger; og om vi skal sammenligne med de katastrofer som ble kjent i vinter, så er de nesten som ingenting mot det som er i vente.

Det skal komme katastrofer når den blekgule hesten rir ut, som skal ramme en fjerdedel av jorden; sverd, pest, sult og villdyr! Og senere skal en tredjedel av jorda bli oppbrent. Det blir en tid da ingen trygghet kan garanteres. Vi kan vel anta at vi nå står ved begynnelsen til den nød som da skal komme over jorden.

Vi kommer helt sikkert til å se flere katastrofer. Også i verdslig sammenheng venter man jo og taler om «superinfluentaen», som kommer til å ramme også oss. Formodentlig vil det ikke finnes noen vaksine før det er for sent, enten det nå blir fugleinfluentaen eller noen annen, men det kommer. Kanskje, som man antar, med ca. 60 % dødelighet blant dem som blir smittet. Men ingen vet. Bare *at* det kommer.

Er det ikke dystert? Jo, for denne verdens mennesker, som har sitt alt her i verden. Men for den som begynte i Jesu navn, er det ikke dystert. Løft hodet, for deres forløsning stunder til! Den som ikke frykter Gud i denne tid, han må frykte sverd, pest, storm og jordskjelv. Men den som frykter Gud, behøver ikke frykte noe annet.

Men hvordan skal vi se på katastrofene? Vi får nok se det som er blitt sagt før, at det er til straff for de ugudelige og til prøvelse for de troende. Og vi burde nok takke om så vår jordiske eiendom skulle bli rasert. Ingen ting skjer tilfeldig. Herren vil kan hende gjennom slike ting knytte oss nærmere til seg, så vi ikke skal bli bundet så fast til det som vi snart skal forlate.

Vi har syndet

Stormen her i Småland rammet det som er blitt kalt «bibelbeltet». Vi bør kanskje si med Jeremia: «Om våre misgjerninger vitner mot oss, Herre, så

vis oss likevel nåde for ditt navns skyld! For våre overtredelser er mange, mot deg har vi syndet» (Jer 14:7). Visst har vi det, og ikke bare verden og den døde tro, men *vi* har syndet. Vi har vært overfladiske og verdslige!

Herren sier gjennom profeten Sefanja: «For min dom er at jeg samler hedningefolk, sanker riker sammen, utøser min harme over dem, all min brennende vrede» (Sef 3:8).

Er det dette vi ser? EU utvides, folk og kongeriker samles mange steder i verden for å oppnå fred og velstand, tror man. Men Bibelen sier noe annet: «...for at jeg skal utøse min harme over dem, all min brennende vrede». Det er ikke land og regjeringer som bestemmer, heller ikke folkeavstemninger. Det er *Herren* som gjør det. «Jeg skal samle!»

Store omveltninger ligger helt sikkert foran oss. Kanskje dette året, kanskje lenger fram, vi vet ikke. Heller ikke våre land kommer til å bli sparte. Men de ugudelige skal føre et ugudelig liv; de kommer ikke til å bry seg mer enn hva de gjorde på Noas tid.

Vår velferd er rasert når regjering og storting bestemmer seg for å drepe barna i mors liv, og likestiller homoseksuelt samliv med ekteskap. Det fins intet land eller noen kultur som ikke har gått under, når man har slått inn på den vegen. Vi har jo så tydelige eksempler i Bibelen fra Sodoma og Gomorra, og vi har mange andre eksempler fra historien. Vår velferd er rasert med bistand fra kristenheten, fra kirker og organisasjoner. Det hjelper ikke hvilke

partier som kommer til å regjere, og hvor kloke man tror seg å være; dommen nærmer seg. «Jeg samler hedningefolk, sanker riker sammen, utøser min harme over dem, all min brennende vrede.»

Profeten Jeremia bad for sitt folk. Men vet dere hvor tragisk det gikk? Herren svarer ham: «Du skal ikke be om noe godt for dette folket!» (Jer 14:11). Da er det en forferdelig tid. Er vi snart der? Men også da var det noen som ble reddet. Alt håp er ikke ute. Jeg tror at også i denne tiden reiser Gud opp et folk for seg. «Men jeg vil la det bli tilbake hos deg et bøyet og ringe folk, og de skal ta sin tilflukt til Herrens navn» (Sef 3:12). Og Jesaja sier at det skal bli en stubb igjen, og den stubben skal være en hellig sæd.

Frelsens mulighet

Også i den siste tid, i Laodikeas forsamling, er det mulig å bli frelst. *Om noen hører!* Kanskje er håpet minst for de religiøse, de som har troen i parykken, de vanekristne. De som på en måte er blitt så vaksinerte, at det synes som om de aldri kan få den slags sykdom som sann kristendom anses å være. Men også blant dem kan det skje. Kanskje går Ordet, som i den første tiden, til hedningene. Men jeg tror at Gud kan reise opp mennesker her heime også, midt iblant vantro og frafall. Det er en glede å se at noen, selv om de ikke er mange, finner sin Frelser. Det er som en vitamininnsprøytning, det er som å få barn og omgås med dem. Det er en fornyelse

Minneord

Torsdag 23. juni ble Reidar Linkjendal ført til den siste hvile fra Sannidal kirke. Han var født i 1923, og fikk i barneårene leve et fortrolig liv med Gud. I konfirmasjonsalderen kom han bort fra Herren.

Vinteren 1944/45 gikk det en vekkelse i Sannidal, og da begynte han igjen å gå på møter. En kveld gav han til kjenne at han ønsket å bli en kristen. Likevel ble det mange vanskelige år, for han hadde ennå ikke møtt Jesus som frelser og forsoner. Kristenlivet ble et strev.

På slutten av 50 tallet begynte han å lese C. O. Rosenius sine skrifter. Han erfarte da å miste alt han hadde satt sin lit til som kristen, men nå fikk han også se i Guds ord at synden var sonet. Dette var i 1958, og livet ble helt forandret. Nå begynte han å vitne om sin frelser og forsoner.

Om vintrene reiste han først en del år i Misjonssambandet, og senere ble

det mange år i Lekmannsmisjonen, i tillegg til at han drev eget bilverksted i Sannidal. Mange er de som fikk erfare hans vekkende og sjelesørgeriske Kristus-sentrerte forkynnelse. Både fra talerstolen og i møte med enkeltmennesker, var han opptatt av det ene nødvendige.

De seneste årene var han mye plaget av sykdom. Likevel fulgte han aktivt med i misjonen. De sakene han var særlig opptatt av var ytremisjonsarbeidet og Bibelskolen på Fossnes. Han besøkte selv Peru to ganger, og misjonens store sak lå hans hjerte nær. I tillegg bar han på ønsket om at de unge i Norge måtte bli ført inn i Ordet gjennom et bibelskoleår.

Det er mange som er takknemlige til Gud for det Reidar Linkjendal fikk bety for oss. Vi vil ønske fred over hans gode minne.

Landsstyret

og det forynger sinnet. Må Herren bevare dem som blir født i denne sene tiden, så de ikke smittes av vår tids vantro og fornektelse av Guds ord. Og må vi alle holde ut i den korte tiden som er igjen, når vantroens og fornektelsens vinder blåser på oss, så vi ikke snur oss etter vinden, men vandrer frimodig som Jesu etterfølgere. Gå mot strømmen! Det gjør jo den levende laksen. Den døde flyter bare med. Og vi må ikke sørge om vi får lide litt i vår Her-

res etterfølgelse. Det var verre om alle talte vel om oss. «Ve dere da!»

Dette er ikke tiden for kristne å henge med hodet eller tape motet, som vi kan bli fristet til. Nei, det er tid for å sette sin lit til Herren, til å leve med Jesusnavnet i munn og hjerte. «Der skal være en hytte til skygge mot heten om dagen og et tilfluktssted, et skjul mot vannskyll og regn» (Jes 4:6). Må du være i den hytten – i Guds hånd!

Oversettelse: Ragnar Opstad

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Hvor Gud meg fører, går jeg glad

*Hvor Gud meg fører, går jeg glad,
Han, ikke jeg skal råde;
Jeg alle tider kaller hva
Min Gud meg sender, nåde.
Han fører meg dog like hjem,
Så går jeg alltid trøstig frem
Og på hans hjerte liter.*

*Hvor Gud meg fører, vil jeg trygt
Hans trofasthet bekjenne
Og gå med takk og uten frykt
Den trange vei til ende.
Hans aller beste vilje skje!
På den alene vil jeg se
I livet og i døden.*

*Hvor Gud meg fører, vil jeg meg
Ham ganske overgive,
Og synes underlig min vei,
Han holder meg i live.
Han meg i Kristus frikjøpt har,
Fra moders liv han ømt meg bar,
Jeg er ei mer min egen.*

*Hvor Gud meg fører, er i tro
Og håp mitt hjerte stille;
I meg hans egen kraft vil bo,
Hva kan fra ham meg skille?
Så fatter jeg et trøstig mot,
For Herrens vei er alltid god,
Ja, visst den aller beste!*

*Hvor Gud meg fører, vil jeg gå,
Om foten skulle brenne;
Kan jeg det forut ei forstå,
Til sist jeg dog skal kjenne,
Det er kun trofasthet hvormed
Han her meg fører opp og ned;
Det er mitt trøstens anker.*

Lampertus Gedicke 1711/
Hans Adolph Brorson 1742